

KERESZTURY DEZSŐ

Derülő éj

Vége! A mélység kiokádta haragját;
aki felmerül, tán derüesebb napokat lát.
Kaján-vigyorin dereng a ravasz Hold.
Kék lilomrétjén ringatja aranyból
szótt hajóhadát; millió merev arcról
könny hull: de mégis tavasz volt.

Ki vált meg imával a tékozolt vértől?
s mit szól nyomorunkhoz a messzi nagy égről
a fagyos sok csillag könnyörtelen árja?
Aki hisz, nem kérdez — intettek proféták —;
s mi álljuk tovább a megsabott glédát,
mert a parancs így kívánja.

Mint bőrét a kígyó, vessed le a múltat;
őrizd magad, hagyd, mik a semmibe hulltak:
megrothad a hús, elmállnak a csontok.
Emeld fel a sűrű hínárból az arcád;
becsüld a lidércűző tények hatalmát,
fújd szét, ami vakhit, a kormot!

A látomások?! A sötétek, a fénylők,
az Égbe-vivők, a Pokolba-letépők!
Csak akkor újulsz meg, ha egy sem igéz el.
Vissza ne fordulj, vissza ne nézz már;
oda menj, hol a teljes, tiszta egész vár,
hol a kezdet egy a véggel.

Keresztury Dezső hetvenéves. Tisztelettel és szeretettel köszöntjük születése napján, és hosszú alkotó éveket kívánunk neki.

Vitában magammal

*Megtartanád hatalmadat,
ha rád hull felelőssége,
hogy barátodat halálra add,
mert ez a dicsőség bére?!
Lehajtanád még nyakadat
a fő-vesztő tőkére,
mikor kezed a maszkokat
önlelkedről letépte?!*

*Mert gondolatod, mondataid
más formálta meg előre:
áthathat-e még az ifju hit,
hogy akármint is, de megérte;
hogy elvállalhatod, amit
beszennyez az ember vére,
vagy odaadnád szíved is
az igazságért cserébe?*

*Az vagy-e még, ki mindig ád
és nem kér semmit érte;
kimondja, mit sok mirriád
ember sejt egyetértve:
nincs az örvényben Ararát,
bár Isten megigérte,
ki ha megrázza a szitát,
nem a szemét hull a szemétre.*

Elégedetlenség

ELJUTHATNÁL?

*A képzelet vad útvesztőiben,
az ösztönök zsigertárnaiban,
ahol a vakmerőség megerem,
mert a sötétnek sárkányarca van,
hol a világ fonák lesz hirteien,
viharvert orom nyúlként elrohan,
kötél nyakadon a fény értelem,
erőd lötytyedt bőr, avas nyári vaj,
véred agyadon kiforr
s mosolyod álca-vigyor: —
eljuthatnál valami véglegeshez,
miben lényed vágyadnál teljesebb lesz?*

... FÖLÖTT, MÖGÖTT, ALATT ...

*Szavaid rúnák,
nem kőbe,
de csontba, idegbe vésvé:
bennük nem csak a törvény,
de életed bére.*

*Azt hiszed, ha kiviszed
valami egész lesz belőle.
Pedig a lényeg ott maradt
szavak mögött, fölött, alatt:
s tudtad előre.*

HALÁL ÉS FELTÁMADÁS

*Csak akkor támadsz fel, ha meghalsz.
No, testedben csak: változol;
lemondasz, hogy valamit mondhass,
mi úgysem érvényes sehol; —
de jót tehetsz még eleget,
így megmentheted lelkedet.*

GORGÓ

*HÉV-en, vonaton, gyalogúton
mennyi idegen! — mentem sorba —
s hiába emeltem vakon
szemem kihunyó csillagokra,
hisz ott sincs nagyobb hatalom,
mint a világ ragadó sodra.
Szép-csúfak, testvér-idegenek,
mind azért égnek lobogva,
hogy többek, nagyobbak legyenek;
az erős a gyengét tapossa. —
Gorgó-arcával rám mered
a végzet mosolyogva.*

AMIT VÁLLALHATOK

*Mert csak azt adhatom,
mit adnom adatott;
s csak az a hatalom,
mit elfogadhatok,
vagy szétzúz: vak malom
a magot.*